

**U OVOM BROJU:****IMATI OTVORENE OČI  
SRCA ZA BOŽJA DELA***Vlado Pšenko***RADOSNA VEST  
OŽALOŠČENIMA***Stj. Orčić***DRUGA MILJA***Judita G. Volf***BOŽIĆNA ŽALOST***Keith Green***VI IMATE RAK***Stjepan Belež***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA**

**Uredništvo:** Jan Vareca, Marina Bako, Branko Milijašević, Vlatko Dir, Jelena Janjić. **Saradnici:** Janko Bako, Marika Eterović Mansel. **Tekstove priložili:** Branislava Davidović, Stjepan Belež.

[www.siont.net](http://www.siont.net)

*"... javljam vam veliku radost koja će biti svemu narodu, zato što vam se danas rodio Spasitelj u Davidovom gradu, koji je Hristos Gospod." (Lk. 2:10-11 EČ)*

"Spasitelj" nije bio nikakav redak naziv u danima kada je Sin Božji došao na svet. Mnogi idoli neznabožičkih naroda su ga nosili a i rimski carevi su ga sebi pripisivali. Na jednom spomeniku u Efesu se još i danas može pročitati: "Car, bog i spasitelj ljudskog života". Domicijan, rimski car, pod kojim je apostol Jovan bio prognan na ostrvo Patmos pripisao je sebi naziv "Spasitelj sve Zemlje". Ovaj naziv je izražavao pobjedu, slavlje i sjaj njihovog vladalačkog prestola. Oni su bili "spasitelji" koji su obećavali da će izvesti narod iz svake nevolje. Predstavljali su se kao rešenje svih ljudskih problema.

Međutim, Bog sam šalje i daje svoga Sina svetu da On bude Spasitelj. Bog tako ispunjava svoja mnogostruka vekovna obećanja čovečanstvu. Bog je "Bog spasenja", kako su ga proroci nazivali. Stoga nije ni čudo da ga Pavle u svojim poslanicama naziva Bogom-Spasiteljem. Ono što je pri tome ostvario putem Isusa Hrista u ovom svetu sve do krsta, tek je početak Njegovog spasiteljskog delovanja.

Isusova titula "Spasitelj" znači više od ozdravljivača duha, duše i tela. Bilo bi premalo verovati da je Isus došao samo zato da otkloni teret naših greha i njegove žalosne posledice. "Spasitelj" poziva u novi odnos, da se "ima svoga ličnog Spasitelja". To opet znači, da kao oni koji su Njegovim posredstvom spaseni mogu da učestvuju u božanskom životu (1. Jn. 3:1-2).

Dragi naši čitaoci,

zakoračimo zajedno sa našim Spasiteljem i u ovu Novu godinu. On nas može i želi sačuvati, i konačno nas i dovesti cilju našeg verovanja i nadanja, jer On je "Bog Spasitelj" (Isa. 45:22).

Vaša, SIONSKA TRUBA.

[www.siont.net](http://www.siont.net)

---

## IMATI OTVORENE OČI SRCA ZA BOŽJA DELA

Vlado Pšenko

---

Verujem da ćete se složiti sa mnom, kad kažem da je naš susret sa poteškoćama i nevoljama u životu neizbežan. Čak možete biti miroljubivi, povučeni, "nikome ne stajati na putu", a opet biti na meti ljudskih napada ili ispraštati posledice bolesti, razvoda braka, gubitka posla. Životni put je trnovit i sa mnogim nedaćama, koje nam zadaju glavobolju ili nas teraju u očaj. Ponekad smo shrvani pred svim tim preprekama. Naše ljudske oči vide samo visoki zid, koji nas sprečava da idemo dalje. No, zar zaista nema izlaza?

Uveren sam da Bog nije ostavio ovaj svet na milost i nemilost okrutne sudbine. Naprotiv, On deluje tiho i nenametljivo, nastojeći nam pomoći u svakodnevnim izazovima. Stvoritelj neba i zemlje spreman je i više od toga učiniti za svoje stvorenje. Neko je rekao: *"Kada je noć najdublja, svetlost zvezda je najjasnija."* Tako je i sa Bogom: Kada ti je najteže, Božje se delovanje očituje na puno jasniji i snažniji način. Veruješ li da je Bog spreman napraviti čudesan zahvat u tvom životu, baš onda kada ti je izuzetno teško, kad ti srce i duša plaču nad beznadnim okolnostima? Možda kažeš: *"Ako je tako, zašto onda Bog ne ukloni bolne prepreke preda mnom?"* Moje je iskustvo da Bog ne deluje prema našim očekivanjima ili željama, već otvara duhovne oči onome ko je slep da vidi Njegova dela.

U Bibliji, u devetom poglavlju Jovanovog evanđelja, zapis je o slepcu od rođenja. Isusovi su učenici zapazili slepog čoveka. Vladalo je uverenje da je bolest posledica greha, stoga su i zapitali Isusa: **"Ravi, ko je zgrešio, on, ili njegovi roditelji pa se slep rodio?"** (Jn. 9:2 EČ) Da je Isus odgovorio: *"njegovi roditelji"*, možda bi njihov komentar bio: *"Vidiš kako je to strašno kada čovek mora ispaštati zbog greha drugih, ni kriv ni dužan. Zašto Bog takvo nešto dozvoljava?"* Da je Isus rekao: *"greh je njegov"*, možda bi prigovor bio: *"Ako je greh njegov, onda neka ispašta za ono šta je počinio. Jadni njegovi roditelji, bolje bi bilo za njih da im se takav sin nije ni rodio!"* Skloni smo da izvodimo takve zaključke, zar ne?

Međutim, Isusov je odgovor drugačiji, iznenađujući za prisutne: **"Niti je on zgrešio**

**niti roditelji njegovi..."** - rekao je Isus - **nego (to bi) da se na njemu pokažu dela Božja."** (Jn. 9:3 DS) U sledećem trenutku, slepac i prisutni Isusovi učenici bili su svedoci dela Božjeg! Isus je prišao slepcu, pljuvačkom napravio malo blata, premazao mu njime oči i poslao ga da se umije. Slepac je sve to učinio i - progledao. Delo Božje se u ovom slučaju očitovalo u fizičkom povratku vida. Pored toga, i duhovne oči ovog čoveka su bile ovim Božjim delom takođe otvorene. Kada mu je Isus postavio pitanje da li veruje u Sina Čovečjega, ovaj je odgovorio potvrdno: **"Verujem, Gospode!"** (Jn. 9:38 EČ) Na to mu je Isus saopštio pravu svrhu svoga poslanja: **"Ja sam došao na ovaj svet za sud, da vide koji ne vide i da postanu slepi oni koji vide..."** (Jn. 9:39 EČ) Slepaj i gluvonemoj *Helen Keller*, neko je jednom postavio pitanje: *"Zar nije najgore na svetu biti slep?"* A ona je odgovorila: *"Niti upola toliko strašno kao imati dva zdrava oka a ne videti ništa!"*

Prijatelju! Ako si dospeo u škripac, i suočen si za tebe nerešivim problemom, nemoj se odreći nadanju i veri. Čak i ako okolnosti ostaju takve kakve jesu. Možda Isus i za tebe kaže, kao što je rekao i za slepca, da je ono što ti se događa upravo prilika za očitovanje Božjeg dela! Tvoj problem nije nerešiv, ponor pred tobom nije nepremostiv. Nemoj tražiti da prepreka nestane, već moli da ti Bog otvori oči za Njegova dela.

Znaš li da se u Bibliji nalazi zapis o jednoj ženi, koja se našla sama sa sinom, još malim detetom, u pustinji? Zvala se Agara a njen sin Ismailo. Prva knjiga Mojsijeva, u 21. poglavlju, govori o kakvoj se to očajnoj situaciji radilo. Agara je sa detetom lutala pustinjom sve dok nije ostala bez vode. Tada je izgubila nadu da će preživeti. Dete je ostavila pokraj nekog grma, a ona je pošla malo dalje kako ne bi morala gledati polagano umiranje svog sina. Zatim je, tako bespomoćna, udarila u jecanje. Biblija nam zatim opisuje Božji zahvat u njenoj nevolji. Anđeo se Božji sa neba javio Agari i doneo joj utehu. Objavio joj je da će dečak ostati živ i da će Bog od njega podići velik narod. Knjiga Mojsijeva ovako zaključuje događaj u pustinji: **"I Bog joj otvori oči, te ugleda studenac; i otišavši napuni mešinu vode, i napoji dete."** (1. Moj. 21:19 RDK) Dok Bog nije načinio zahvat i otvorio joj oči, još uvek slepe za Božje spasonosno rešenje za nju, ona nije videla studenac!

Isus - kao da me uvek iznova podseća: "Već delujem u tvome životu. Činim velike i male zahvate. Ali, još uvek ti si slep, još uvek se držiš samo onog što ljudske oči vide." Sećam se jednog ličnog primera - događaja. Bio je to jedan moj dan kada sam doživeo jedan od većih udaraca u životu. Neki su mi ljudi podgrejavali nade da ću dobiti posao, koji mi je puno značio. Sve je govorilo da će tako i biti - do poslednjeg trenutka. A onda - šok: ništa od toga. Tog dana sam hodao ulicama grada, ne nalazeći ni trunka nade za oporavak moje slomljene nade. Dok sam tako hodao spuštenog pogleda, plačući gorko u sebi, slučajno sam - prolazeći uz tramvajsku stanicu - podigao pogled i zapazio moju poznanicu Dadu. U isti je tren i ona pogledala prema meni. Dada je čekala tramvaj na stanici. Nekoliko smo godina pre ovog slučajnog susreta zajedno radili u pozorištu: ja sam bio biljeter (prodavac karata) a ona je radila na garderobi. Nakon početnog iznenađenja što se posle dužeg vremena ponovo vidimo, kratko smo popričali a onda sam ja hteo krenuti dalje pešice. Pošto je i ona trebala poći u istom pravcu, ali tramvajem, rekla mi je: "Idem i ja deo puta sa tobom pešice, da ti pravim društvo." Usput mi je pričala o nekim svojim teškoćama i brigama. Ne znam tačno kako je došlo do toga, ali veći deo puta ja sam joj govorio o Bogu, što je ona vrlo pažljivo slušala i prihvatila. Iako sam taj dan doživeo težak udarac, gubitak nade, odjednom sam osetio Božje nadahnuće da je utešim i ohrabrim u njezinim teškim okolnostima. Posle smo se rastali i do dan-danas se više nismo videli.

Nakon susreta s Dadom, osetio sam olakšanje. Nestalo je očaja, u kojem sam se do malopre gušio. To što sam jednom ljudskom biću u potrebi za utehom, govorio o Božjoj nadi, ugrijalo je moju dušu. Kad god se prisetim ovog događaja, u meni se javlja slika Isusa, Božjeg Sina, koji otvara oči onima koji su slepi. Toliko jasno osećam da je Bog tada skinuo koprenu sa mojih očiju, da mogu videti Njegovo delo. Nakon što se izjalovila prilika da dobijem željeni posao, samo sam gledao u pravcu razočaranja. Ipak, iznenadni susret sa Dadom, delovao je na mene tako, kao da Bog kaže: "Vidiš, ti nisi dobio posao koji si hteo. No, ja ti sada otvaram oči da bi uvideo da te ja uvek mogu držati uposlenim za moje delo: da deluješ na dobrobit druge ljudske duše." To što sam mogao delovati na dobrobit druge ljudske duše, bilo je kao da sam ugledao studenac u pustinji, preko potreban da me održi u životu. Božji je svet daleko veći od našega - samo treba imati

otvorene naše duhovne oči.

Prijatelju! Pozivam te na molitvu.

"O Gospode, molim te onako kako je tvoj sluga apostol Pavle molio za tvoju crkvu u Efesu. Molim te, za dušu koja ovo čita, da joj daš **'prosvetljene oči srca'**, da uvidi **'koliku nadu pruža (tvoj) poziv, koliko bogatstvo slave krije (tvoje) nasledstvo među svetima'**, koliko je u onima, koji veruju **'izvanredno velika (tvoja) snaga...'** (Ef. 1:18-19) U ime Isusa Hrista to molim. Amin!" ◀

Vlado Pšenko

[vladimir.psenko@zg.t-com.hr](mailto:vladimir.psenko@zg.t-com.hr)

[www.krscanski-radio.hr](http://www.krscanski-radio.hr)

---

## RADOSNA VEST OŽALOŠĆENIMA

*Stj. Orčić*

---

Isus je na početku svoje službe ljudima. Iza njega su neki značajni događaji. Kršten je, Svetim Duhom je ovlašćen za službu spasenja, postio je 40 dana i đavo ga je kušao tri puta. Još je bez učenika. I evo ga u Nazaretu, gradu u kojem je odrastao. Verovatno su ga svi znali, jer je bio zanatlija, a proizvodio je kako bi se danas reklo "robu široke potrošnje", "drvenu galanteriju" - viljuške, kašike, stolove i ostale potrepštine za domaćinstvo.

Ali toga subotnjeg jutra svi se čude i "sablaznjavaju". Biblijski izveštaj o početku Isusove službe ljudima kaže: "I vrati se Isus u sili Duha u Galileju; i glas o njemu raširi se po svoj okolini. Učio je takođe u njihovim sinagogama i svi su ga hvalili. I dođe u Nazaret, gde je odrastao, pa uđe u subotnji dan u sinagogu - po svom običaju, te usta da čita." (Lk. 4,14-16 EČ).

Sigurno je Isus i ranije redovito posećivao sinagogu i učestvovao u razgovorima o Zakonu. Dali su mu da čita Sveta pisma, jer to je bio običaj da se uvaženim gostima dade da čitaju određeni odeljak. Do tada još nije bilo nesporazuma između njega i fariseja.

Isus čita odeljak iz Isaije 61,1-3. Verovatno ga je sam odabrao. Ovaj je odeljak je bio onaj pravi za ovaj trenutak. Isus nije bio čudotvorac,

iako je činio čuda. Nije bio šarlatan, iako su se ljudi u masama okupljali oko njega. Nije bio narodni vođa za proterivanje Rimljana, iako su u jednom trenutku ljudi to zaželeli. Bio je Spasitelj sveta - Mesija. Jedini je on mogao ostvariti poslove koje je Isaija video koju stotinu godina ranije.

Isus je čitao odeljak i verovatno ga i objašnjavao, što Luka nije zabeležio. Odeljak je bogat i obuhvaća Isusovo poslanje.

## 1. "NA MENI JE DUH GOSPODNI, JER ME POMAZAO"

Pomazanje je bio čin prenošenja vlasti, čin posvećenja za određenu službu. Kraljeve su pomazivali za kraljevsku službu, a naziv "pomazanik" nalagao je poseban odnos prema pomazanom, ljudi nisu pomazali Isusa, jer ga nisu priznavali ni za kralja, ni za proroka. Njega je Bog poslao, ovlastio i pomazao. Davno, reče za njega pisac u 45. Psalmu: *"Ljubiš pravdu i mržiš na bezakonje; toga radi pomaza te, Bože, Bog Tvoj uljem radosti više nego drugove Tvoje."* (7. stih, RDK). Isusovo je pomazanje bio onaj izuzetan trenutak neposredno posle krštenja za koji evanđelist Marko kaže: *"I odmah izlazeći iz vode, vide otvorena nebesa i Duha gde silazi na njega kao golub. I ču se glas sa nebesa: ti si Sin moj ljubljeni, ti si po mojoj volji."* (Mk. 1,10-11 EČ).

Isus nije došao kao neki samozvanac niti su ga poslali ljudi, nego je došao da ispuni volju svoga Oca. Kaže: *"... Moje je jelo da tvorim volju onoga koji me je poslao i da svršim njegovo delo."* (Jn. 4,34 DS).

## 2. "POS�AO ME DA DONESEM RADOSNU VEST SIROMASIMA"

Isusova Radosna vest siromašnima nije istovetna s političkim programom o siromašnima. On lično kaže da je *"Blago siromašnima duhom, jer je njihovo carstvo nebesko."* (Mt. 5,3 RDK). Prorok Isaija opisuje te siromašne kad kaže: *"... Ali na koga ću pogledati? Na nevoljnog i na onog ko je skrušenog duha i ko drhće od moje reči."* (Isa. 66,2 RDK). Isus nije došao samouverenima, ljudima koji su dovoljni sami sebi, koji ne osećaju nikakvu potrebu, pogotovo duhovnu. Radosna se vest propoveda onima koji znaju da su grešni, krivi Bogu i koje to boli. Takvi se

postavljaju pred Bogom na pravi način: u poniznosti, priznanju, pokajanju. Zato govorena reč nekima donosi spasenje, a nekima ne.

Siromašnima u duhu su namenjene Isusove reči Radosna vest - Evanđelje, i oni čekaju promenu na bolje, rasterećenje, oprostjenje. Moguće je živeti u zabludi, u uverenju da je sve dobro, da se živi u obilju. Takvima Isus poručuje: *"Zato što govoriš: bogat sam i obogatio sam se i ništa mi ne treba, a ne znaš da si bedan i kukavan i siromašan i slep i go. Savetujem ti da kupiš od mene zlata žeženog u ognju - da se obogatiš, i bele haljine - da se obučeš i da se ne pokaže sramota tvoje golotinje, i masti - da pomažeš svoje oči, da vidiš."* (Otk. 3,17-18 EČ). Niko se sam ne može spasiti.

## 3. "... DA NAVESTIM OSLOBOĐENJE ZAROBLJENICIMA"

Na drugom mestu Isus poziva ljude: *"Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti."* (Mt. 11,28 EČ). Zarobljeništvo je užasno stanje, to je stanje bez slobode, bez osnovnih i normalnih uslova za život, kad vam život uvek visi o koncu, u strahu, jer ste "prodani" kao neka stvar pod nečiju vlast. Sveto pismo kaže da su ljudi prodani pod greh, i da su oni robovi.

Ljudi koji su bili u zatvoru, zarobljeništvu celoga života s radošću pričaju o trenutku kad su pušteni na slobodu. To je dan njihovog ponovnog rođenja.

Ljudi ili pripadaju Bogu ili su robovi sotone. Robovi sotone nemaju nikakvih mogućnosti da se sami oslobode. Kad su u Isusovo vreme neki živeli u uverenju da su dovoljni sami sebi i da su slobodni Isus im kaže: *"... Zaista, zaista, kažem vam: Svaki koji čini greh, rob je grehu... Ako vas, dakle, Sin oslobodi, zaista ćete biti slobodni."* (Jn. 8,34 i Jn. 8,36 DS).

## 4. "I VRAĆANJE VIDA SLEPCIMA"

Psiholozi nam kažu da se naša veza sa svetom ostvaruje 90% preko očiju a samo 10% preko ostalih čula. Otuda dakle slepoća je velika nesreća za čoveka, a još je veća nesreća je ona "biti slep kod očiju", a to je kad neko nije u stanju da vidi šta ostali vide, iako su mu oči zdrave. Duhovna slepoća je najveća nesreća.

Isus je izlečio mnoge slepe, ali je njegova ključna služba bila vraćanje vida duhovnim slepcima. Kaže on: *"Na sud ja dođoh na ovaj svet, da vide koji ne vide i slepi postanu oni koji vide..."* (Jn. 9,39 DS). Nekima Isus ne može pomoći jer veruju da vide. Takvima kaže: *"Kad biste bili slepi, ne biste imali greha. Ali sad kažete: Vidimo; pa greh vaš ostaje."* (Jn. 9,41 DS).

Znati svoju duhovnu slepoću i biti nesrećan zbog nje osnovni je uslov da Isus nekome otvori duhovne oči. Isus je došao da vrati vid duhovnim slepcima, i da vide Božja veličanstvena dela i da pronađu put spasenja.

## 5. "DA OSLOBODIM POTLAČENE"

Od davnina je neko gore, neko dole. Onaj gore pritiska onog dole. Potlačenima nikada nije bilo lako. Kad im je život postajao nemoguć, bunili su se. Nekad uspešno, nekad bezuspešno. Biti potlačen teško je. Biti potlačen u duši daleko je teže. Greh je zavladao ljudima, sotona ih tlači na sve moguće načine. Isus je jednom izlečio jednu ženu i kad su mu prigovorili što to radi u subotu, on im odgovara: *"... Pretvorice, zar ne dreši svaki od vas u subotu svoga vola ili magarca od jaslara i vodi ga da ga napoji? A ovu kćer Avramovu, koju sotona sveza evo već osamnesta godina, ne trebaše li odrešiti iz ove sveze u dan subotni?"* (Lk. 13,15-16 DS).

Velika je nesreća ove potlačenosti što se ljudi dobrovoljno podaju sotoni, i ne mogu se sami osloboditi. Greh može čoveka tlačiti žešće nego bilo koji čovek. Takvi ljudi nemaju mira, i misle da su u stanju da rade šta hoće, ali to je samo sotonina obmana. No, Isus donosi slobodu potlačenima.

## 6. "DA PROGLASIM GODINU MILOSTI GOSPODNJE"

Vladari, vlade, državnici, s vremena na vreme proglašavaju pomilovanje za sve pobunjenike. Ljudi su krivi Bogu, i prema Božjoj pravdi čeka ih Božja kazna - smrt: *"... Smrt je, naime plata za greh, a blagodatni dar Božiji je - večni život u Hristu Isusu, Gospodu našem."* (Rim. 6,23 EČ). U Isusu Hristu Bog proglašava pomilovanje svima koji mu se vrate. To je izraz njegove milosti, jer niko nema pravo na život i oprostjenje. Oprostjenje greha je dar kojeg samo Bog može dati. I to on čini u svojoj milosti po

Isusu Hristu.

Ta godina milosti traje još uvek. I treba je iskoristiti za vlastito dobro.

## 7. "DANAS SE OVO PISMO... ISPUNILO"

Kao i svi ljudi, i Jevreji Isusovog vremena rado su živeli u prošlosti, sećajući se velikih kraljeva i slavnih dana. Neki su se previše uživali u budućnost, kakvu su najčešće sami stvarali u svojim mislima. Ni prošlost ni budućnost nisu rešenje ako se ne iskoristi dati trenutak.

Umesto da raspravlja o prošlosti ili sanjari o budućnosti kao i ostali njegovi savremenici, Isus je u vremenu u kojem živi. I jednim i drugim dovikuje: "Ne jučer, i ne sutra, nego danas!" Spasenje je postalo trenutak u kojem se živi. Božja reč o spasenju ne govori kao o događaju prošlosti ili budućnosti, nego o događaju koji teče i koji je dostupan. Apostol Pavle u Gospodnje ime poručuje: *"... Evo sada je najpovoljniji čas! Evo sada je dan spasenja!"* (2. Kor. 6,2 SSP).

Vredan je ovaj Isusov proglas. Odzvanja vekovima i mnogi su ga čuli i prihvatili. I to je može biti najmudrija odluka za tebe. Prihvatiti ga i TI, i to sada. ◀

Izvor: Iskre, 7-8 / 1986.

---

## DRUGA MILJA

Judita G.Volf

---

- Treba li svi hrišćani da žive život poput Pavlova? Ako da, kako?

Nema mnogo hrišćana koji bi se usudili uporediti sa apostolom Pavlom. Njegov život je bio život radikalnog učenja i služba Isusu Hristu: "Ne dajmo ni u čemu nikakva spoticanja, da našu službu ne pokude, nego se u svemu pokazujemo kao Božiji služitelji u mnogoj strpljivosti, u nevoljama, u nuždama, u pritešnjenosti, u batinama, u tamnicama, u bunama, u tegobama, u bdenjima, u postovima, u čistoti, u znanju, u strpljivosti, u dobroti, u

Duhu Svetom, u nelicemernoj ljubavi, u istinitoj reči, u Božijoj sili, oružjem pravednosti - desnim i levim." (2. Kor. 6,3-7 EČ). Za koga od nas se ovo može kazati?

Možda ćemo reći, Pavle je natprosečan, izuzetak koji potvrđuje pravilo. Mi smo obični hrišćani, ali da li se tako može objasniti razlika? Šta je sa Pavlovom zapovesti: "Ugledajte se na mene, kao što se i ja ugledam na Hrista!" (1. Kor. 11,1). Ili sa njegovom izjavom: "... trčim prema cilju za nagradom na koju nas Bog u Hristu Isusu gore poziva. Koji smo, dakle, savršeni, mislimo ovo..." (Fil. 3,14-15). Trebaju li svi hrišćani živeti hrišćanski život poput Pavlova? Ako da, kako?

## Udobna fotelja?

Hrišćanski život za Pavla nije uvaliti se u fotelju dignuti noge i gledati kako se svet okreće. Pavle ne kaže za sebe: "Dok sam bio farizej morao sam k'o lud raditi za Boga. Sada kad sam našao Hrista mogu jednostavno otkačiti." Pavle više nije bio farizej, ali nije izgubio ništa od svoje farizejske revnosti. On ju je jednostavno transformirao, ne služeći više sebi, nego Isusu kao Gospodu.

Pavlova želja kao hrišćanina je bila da bude u Hristu: "... i našao se u njemu, nemajući svoje pravednosti koja potiče od zakona, nego pravednost do koje se dolazi verom u Hrista..." (Fil. 3,9). Ali pravednost po veri nije vodila Pavla do bezbrižnosti. "Ne kao da sam već uhvatio ili da sam već došao do savršenstva, nego nastojim - ne bih li uhvatio, pošto je i mene Hristos uhvatio." (Fil. 3,12).

## Druga milja

Pavle je bio hrišćanin koji je išao dalje od dužnosti. On nije samo poslušao Boga. On je išao dalje. Odrekao se svog prava da kao drugi apostoli vodi ženu sa sobom na misijska putovanja. Obično nije tražio materijalnu pomoć od svojih obraćenika dok je nosio evanđelje, iako je sam Isus dao evanđelistima pravo na takvo uzdržavanje. Umesto toga, radio je vlastitim rukama za hranu. Iako je bio slobodan, postao je rob svima. Prilagodio se običajima ljudi koji nisu bili poput njegovih: "Iako sam slobodan od svih, sebe učinih služiteljem sviju... Tako sam Judejima bio kao Judejin... Onima koji su bez zakona bio sam kao da sam i ja bez

zakona... Slabima sam bio [kao] slab, da bih pridobio slabe..." (1. Kor. 9,19-22).

Ovakvo ponašanje nije puko izvršavanje zahteva. Ono nadilazi zahtevano. Pavle ne čini jednostavno minimum - samo ono što *mora* - da bi zadovoljio Boga. On ide drugu milju - radi ono što *može*.

## Apostol sportista

Pavle uspoređuje sebe sa sportistom. Sportisti se ne povlače po udobnim foteljama. Oni su na poslu - treniraju. Odlaze na trkalište i trče. Odlaze u ring i boksaju. Pavle kaže: "Stoga ja trčim tako... tako se borim pesnicom... nego mučim svoje telo i potčinjavam ga..." (1. Kor. 9,26-27).

On ne govori o borbi protiv grešnih želja, kako misle neki stariji tumači Biblije. Pavle, kao sportista podređuje svoje fizičko telo teškoćama, izabirući teži put službe. Budući da je odbio platu, morao je zasukati rukave i raditi rukama da bi preživeo. On se tako odricao materijalne udobnosti koju je mogao uživati kao dovoljno plaćeni radnik. Verovatno nije mogao da priušti sebi meso ili vino, kao i sportista koji se toga odriče dok trenira. Sportisti su živeli polno uzdržano. To je činio i Pavle namećući sebi neženstvo. Kao trkač koji mora moći izdržati fizičku bol na treningu i takmičenju, Pavle se predao telesnom trpljenju svake vrste, jer je rigorozno služio evanđelju.

Tako gledano, njegova služba se razlikuje od službe drugih koji su birali put manjeg otpora. On se naziva slugom Hristovim: "Jesu li Hristovi služitelji? Kao bezumnik govorim, i ja sam još više; više sam se trudio, više sam bio u tamnicama, bio sam bijen previše, u smrtnim opasnostima mnogo puta. Od Judeja sam pet puta dobio četrdeset manje jedan udarac, triput sam bio šiban, jedanput zasut kamenjem, triput sam doživeo brodolom, noć i dan proveo sam na dubokom moru. Često sam putovao, bio sam u opasnostima od reka, u opasnostima od razbojnika, u opasnostima od svog naroda, u opasnostima od mnogobožaca, u opasnostima u gradu, u opasnostima u pustinji, u opasnostima na moru, u opasnostima među lažnom braćom, u naporu i muci, mnogo puta u nespavanju, u gladi i žeći, u mnogom pošćenju, u studeni i golotinji." (2. Kor. 11,23-27 EČ)

Pavlov stil hrišćanstva nije isključivao

materijalne teškoće i telesno trpljenje. On je svoje materijalno blagostanje stavio u Božje ruke, kao što je to Isus zapovedio: "Tražite najpre carstvo Božje i njegovu pravednost". Pavle je iskusio i jedno i drugo i želju i izobilje: "Umem i u skromnosti živeti, umem i obilovati; upućen sam u sve i svašta, - biti sit i gladovati, obilovati i oskudevati." (Fil. 4,12). Mnogi propovednici su naučili ovo drugo ali ne i ono prvo. Mogu to biti propovednici i tvrditi da imaju Duha Božjeg. Ali Pavle, koji je doveo Duha Svetog u centar hrišćanske teologije, pokazuje im kako *živeti* po Duhu i praktično izgleda. Život u sili Duha ne isključuje iskustvo fizičkog trpljenja i materijalne potrebe.

### Zašto ići drugu milju?

No, Pavle nije bio mazohista koji uživa u trpljenju. Nije ni idealizirao trpljenje kao vrlo samo po sebi. Zašto se onda dobrovoljno podredio teškoćama? Zašto je išao drugu milju?

Pavle je video svoj samopožrtvovni način života kao sredstvo kojim se nešto postiže. To nešto nije značilo zadobiti sigurnost u vlastito spasenje. Jedino Isusova žrtva na krstu može doneti sigurnost spasenja. Pavle nije nameravao postati "super-hrišćanin" time što je radio više od dužnosti. Kao farizej se razlikovao od ostalih Jevreja jer nije držao samo Mojsijev Zakon, nego i rabinske naredbe koje su zamišljene da "ograde Zakon" kako bi se sprečilo da se ljudi uopšte približe Božjem Zakonu i prekrše ga. Farizeji su se smatrali boljim od drugih, jer su u svojoj poslušnosti išli drugu milju, ali Pavle, hrišćanin, nije bio zainteresovan pokazati se boljim od drugih.

Pavle nije bio trkač koji je želeo pobediti druge. Pavle se odrekao svojih prava i slobode i zato iskusio mnoge teškoće, jer je *želeo da i drugi pobeđu*. U hrišćanstvu nema nadmetanja. Svi koji veruju su pobednici. A Pavlov cilj je bio pomoći drugim ljudima da veruju u evanđelje i tako dobiju istu nagradu, koju i on očekuje, večni život: "... svima sam bio sve - da svakako neke spasem" (1. Kor. 9,22). Ljudi su bili skloniji verovati u poruku koju je propovedao čovek koji nije na kraju propovedi tražio novac za hranu i stan. Poruka evanđelja lakše prodire u srca slušatelja ako se propovednik poistoveti sa njima. Pavle tako nije želeo samo propovedati evanđelje, na čega ga je Hrist pozvao. On je želeo propovedati ga uspešno: "... da ne učinimo kakve smetnje evanđelju o Hristu." (1.

Kor. 9,12).

### Nepropadljivi venac

Postoji drugi razlog zašto je Pavle bio spreman nadići poziv dužnosti u hrišćanskom životu i službi. Trkači su se takmičili za propadljiv venac od lovorovog lišća koji vene samo nekoliko dana posle trke. Vernici međutim, trče za nepropadljiv venac, za dar spasenja koji traje večno. Nagrada je tako veličanstvena da svako žrtvovanje naspram nje izgleda malo. Pavle nije proračunavao koliko će ga koštati samoodricanje. On to nije morao, jer je cilj bio neprocenjive vrednosti. Njegova vrednost se ne može izmeriti. Kao što trkač usmerava svoje oči na ciljnu liniju, tako je Pavle upravljao pogled ka večnoj nagradi, i u tom svetlu on je shvatio da nije previše činiti ne samo ono što Bog zahteva od nas nego i više od toga. Trkač se dragovoljno podređuje samoodricanju i trpljenju za propadljiv venac. Zar se ne podrazumeva da i mi činimo isto, pa i više za nepropadljiv? Tako je razmišljao Pavle.

Pavle se nije bojao da će izgubiti spasenje ako ne uspe dati sve od sebe. To nije smisao njegovog truda i žrtve. Teško da bi ga Bog odbacio od spasenja samo zato što se nije odrekao svojih *prava i sloboda*. Ako se trkač mora teško boriti da bi zadobio propadljivi venac, a može čak i ne postići ga, ko je onda uopšte u stanju zadobiti nepropadljiv vlastitim naporima? Pavle se nije borio da bi se na kraju spasio, već zbog toga što je buduće spasenje tako veliko, da je u njegovim očima svako odricanje od zemaljskog zadovoljstva izgledalo maleno.

### Bog traži dobrovoljce

Pavle je osećao duboku težnju učiniti za Gospoda više no što on to zahteva od njega u ispunjenju službe na koju je pozvan. On je to činio zbog veličine dara spasenja i želje da ga mnogi drugi ljudi prime.

Međutim, danas su mnogi hrišćani zadovoljni kad mogu reći: "Obavio sam svoju dužnost, ispunio sam što je Bog od mene tražio..." Možda ne moramo biti svi kao apostol Pavle! Ali *ne želiš li biti poput njega?* Zar mu se ne diviš? Zar tvoje srce ne gori za ljude koji ne poznaju Isusa Hrista, a mogli bi ga susresti kroz tebe, kroz tvoj dodatni trud da im kažeš Evanđelje?



Ne osećaš li se sebičnim kad insistiraš na svojim pravima, a mogao bi ih se odreći i nekoga dovesti bliže Bogu?

Naravno, treba da dozvolimo Bogu da se pobrine i za naše potrebe. On ne želi da izgorimo kao pregorela sijalica. Ali potaknuti Duhom Božjim i nadahnuti Pavlovim primerom, trebalo bi da se osećamo slobodnim preskočiti granicu zahteva i zakoračiti u područje dobrovoljne službe. Pavle nas poziva da mu se kao dobrovoljci pridružimo u najvećoj inicijativi (misiji) koja je ikad postojala, naime upoznati svet sa Božjom ljubavi i spasenjem kroz njegovog Sina Isusa Hrista. ◀

*Članak je preuzet  
iz časopisa IZVORI, broj 9/1987.*

---

## BOŽIĆNA ŽALOST

*Keith Green*

---

Nikada neću zaboraviti neverovatnu radost i iščekivanje Božića. Naša kuća je mirisala na Daglasovu jelu. Šljokice i ukrasi su blistali u boji svetla. Prijatelji i rođaci su došli u posetu... svi nasmejani i veseli... i *svi sa poklonima!!* To je bilo vreme puno života, topline i davanja. Ovo su najlepša sećanja na moje detinjstvo. Vazduh napolju je bio hladan i svež. A unutra, uvek je mirisalo na pečene kolače i pecivo. Ako bi me neko pitao da mu opišem "radost" u jednoj reči, ta reč bi bila Božić.

Sećam se da sam se vozio delom grada gde se cela ulica ponosila sobom zbog božićne raskoši i svetala. Ceo komšiluk je potrošio hiljade dolara na osvetljivanje travnjaka ispred kuće sa prizorima snega, Deda Mraza, irvasa i jasala. Uvek sam se pitao kakve veze imaju jasele sa Deda Mrazom, slatkim štapićima, zveckanjem zvončića, ali nikada me to nije dovoljno interesovalo da bih to i istražio.

Kada sam imao deset ili jedanaest godina, primetio sam reč "Xmas". Pitao sam se šta to "X" označava. Zaključio sam, da to možda označava ukrštanje dva puta. Nikada mi nije palo na pamet da je ono ustvari zamena za "Hrist"! Da, bilo je školskih predstava i drugih stvari koje su govorile o vezi između Hristovog

rođenja i Božića, ali to ništa nije značilo mom mladom umu. Jedino što sam želeo je da Božić traje cele godine, ali Isus nije imao *nikakve* veza sa tim! Međutim, kada sam imao dvadeset jednu godinu, upoznao sam Isusa, i od tog momenta Božić je stvarno za mene trajao cele godine... i Isus je imao sve sa tim!

## Poreklo Božića

U trećem veku nove ere, desila se neobična stvar. Konstantin, rimski car, postao je hrišćanin. Skoro trista godina hrišćani su se molili za spasenje njihovog cara. I onda je stigla carska odluka... hrišćanstvo je postalo zvanična državna religija. Svi su požurili da se što pre pokrste i postanu "zvanično hrišćani". Ako to ne bi uradili rizikovali bi i izgledalo bi to kao da ne poštuju vlast. I tako, skoro svi u carstvu su prešli u novu religiju. Ovo je, naravno, oduševilo Konstantina.

Ubrzo zatim pojavio se veliki problem. Šta da rade sa svim njihovim starim bogovima? Šta da rade sa svim velikim praznicima i proslavama, pogotovo sa zimskom kratkodnevnicom i prolećnom ravnodnevnicom? Pre nego što se Konstantin obratio, celo carstvo je strastveno slavilo praznike posvećene raznim bogovima i boginjama. Šta sad da rade? Konstantin se susreo sa problemom, jer iako se gotovo svako u carstvu deklariseo kao "Hrišćanin", niko od njih nije bio spreman da se odrekne starih proslava - starih paganskih praznika - da odbaci držanje već naviknutog svog "crvenog slova" u kalendaru. Konstantinovo novo-hrišćansko carstvo je bilo carstvo "neobraćenih obraćenika" - "ušli su u crkvu, ali Crkva nije ušla u njih!"

S obzirom da je nemir i nezadovoljstvo ljudi raslo, car je znao da nešto mora da uradi. Očajan, odredio je dva glavna "verska" praznika. Oni će odgovarati datumima kada su proslavljani stari praznici. On je odlučio da se 25. decembar (rođendan Suncu koji je vekovima slavljen kao raskalašna gozba) slavi kao Hristov rođendan (iako istoričari kažu da je Isus, verovatno, rođen negde u oktobru). Veliko bogoslužje ili verska služba bila bi održavana tog dana u čast Isusovog rođendana (odatle naziv *Christ-mas* (*Xmas*), tj. Božić, na engleskom jeziku *Christ* znači Hrist, a *mas* označava misu, bogoslužje). Takođe, odlučio je da stari praznik prolećne ravnodnevne bude slavljen kao Hristovo vaskrsnuće (staro



značenje praznika bilo je obožavanje boginje plodnosti - odakle dobijamo uskršnjeg zeku, simbol plodnosti). Na ovaj način, masa "neobraćenih obraćenika" koja je gundala je umirena, jer je shvatila da ponovo može da slavi svoje velike praznike. O da, praznici mogu biti drugačije nazvani, i oni možda moraju biti deo nekih "verskih ceremonija", ali najvećim delom, stvari su mogle da se vrata u normalu, i oni su mogli ponovo slaviti svoje praznike. Napravljen je kompromis, svako je dobio ponešto šta mu je bilo po volji.

## Sveti Nikola

Istorija o čoveku Nikoli (kog je kasnije rimska crkava proglasila za sveca) je nejasna i nepotpuna. No, jedna stvar o njegovom karakteru se ističe - on je voleo siromašne i one u potrebi, i tako on je svakog Božića davao poklone udovicama i siročićima. Svi su ga voleli, pogotovo deca. Ovako je nastalo predanje i običaj darivanja za Božić. Narodno verovanje u fantaziju nazvanu Deda Mraz vekovima se prenosilo i sada je glavna figura svetovnog Božića, gde se u proseku preko 150 dolara potroši na svakog muškarca, ženu i dete i to samo u Sjedinjenim Državama!

## Pravo značenje Božića

Čuo sam mnogo priča (pogotovo od hrišćana) o pravom značenju Božića. Video sam hrišćane kako upadaju u zamke i zablude. Oni su potrošili sate, čak i dane, u robnim kućama pokušavajući da smisle šta da kupe prijateljima i rođacima koji ionako imaju sve što im je potrebno... sede oko nakinđurene jelke i gledaju nervozno dok neko otvara poklon koji su mu oni kupili, a ovaj pokušava da izgleda iznenađeno i vrištaće glumeći tako uzbuđenje... roditelji uče svoju decu, kako oni to zovu, "bezazlenoj bajci"- priči o Deda Mrazu i tome kako će im on doneti poklone, ako ispune (kobajagi) uslov: "...zato je bolje da budeš dobar..." A za to vreme, u svetu ljudi umiru od gladi, siromašni ljudi tiho, nevidljivo gledaju kroz prozor tvoje dnevne sobe moleći za malo hrane i neki komad odeće koji će ih ugrejati.

Kada uzmemo u obzir sav novac koji svi mi potrošimo, tokom ovog doba godine čije je najveće značenje to **da je Otac dao svog jedinorođenog Sina da živi i umre za nas**, moramo uzviknuti protiv Konstantinovog

pomodarstva u koje su slepo upali hrišćani. Najgore je to što mnogi koji imaju tako *puno* a čine tako *malo*. Pravo značenje ovog perioda trebalo bi da bude da damo sve od sebe kako bi širili Evanđelje. Objavljivati slobodu sužnjima! Dajući im hleb da jedu, da ih uputimo na "hleb života", da On nahrani njihove gladne duše.

## Neki predlozi

Kao deo vaše božićne proslave ove godine, predlažem vam da odvedete svoju decu u bolnicu, u sirotište, ili u starački dom. Naučite ih značenju davanja. Naučite ih, da je bez veze to da trošimo novac na stvari koje nam ne trebaju, i na stvari koje ni drugima ne trebaju. Neka šire radost onima koji su očajni! Neka poklone osmeh nekoj starici, koju su njena deca zaboravila i ostavila u bolnici na oporavku. Neka isprazne njihove kasice prasice i pošalju novac za pomoć misijama ili siromašnima. Neka bude davanje! To najdragocenije davanje! Poklonimo našeg Gospoda Isusa celom svetu za Njegov rođendan! *Svet i Gospod čekaju naš odgovor...* ◀

*Sa engleskog prevela: Branislava Davidović.  
Prafrazirano, u nekim delovima.*



---

## VI IMATE RAK

*Stjepan Belež*

---

Čitajući dnevno razmatranje "Biti mudra djevica" koje je napisao *David Wilkerson* duboko sam bio dirnut onim što je zapisano. Posebno mi je ostalo upečatljivo to što brat *Wilkerson* piše o potrebi da se neprestano moli za milost Božju. Osjetio sam potrebu da se svakodnevno molim za milost. I to sam činio

više puta svakoga dana. Kroz to me je Gospodin pripremao za ono što je bilo preda mnom. Ja tada nisam znao za buru koja me čeka, ali je On kroz taj kratki tekst potaknuo moje srce da molim za ono što će mi biti od ogromne pomoći.

Prošle godine, nekako u ovo vrijeme, mi je pronađen tumor na desnoj strani vrata. Poslije niza raznih pregleda i savjetovanja odlučeno je da će tumor biti operativno odstranjen. Termin za operaciju je bio utvrđen za 7. siječanj (januar). Liječnici su mi objasnili da će operacija biti komplikovana zbog položaja na kojem se nalazi tumor. Bio je točno iznad glavne arterije u vratu. U to vrijeme još nisu mogli utvrditi da li je uzrastao i na arteriju. Isto tako je bio u blizini tri važna živca te je postojala opasnost da ti živci budu ozlijeđeni.

Usprkos tome svemu bio sam miran. Mi smo se molili, i svo vrijeme je mir Božji vladao u mom srcu i mislima. Navečer pred operaciju me je posjetio liječnik koji će vršiti operaciju i objasnio koje sve komplikacije mogu nastati i koje opasnosti se kriju iza tog zahvata. To me je malo uznemirilo. Pomislio sam da je bolje da mi nisu ništa rekli i da sam išao na operaciju ne znajući sve opasnosti. Ali nakon molitve sam se smirio i mogao sam mirno usnuti. Jutro je došlo i odvezli su me u operacijsku salu. Nakon što sam se probudio iz narkoze, prvo sam provjerio da li je sve u redu sa onim funkcijama i dijelovima tijela koje su prema doktorovim riječima mogli biti pogođeni. Sve je bilo u redu, bol koja me je mučila dugo vrijeme je nestala. Isto veče sam ustao iz kreveta. Slijedećeg dana sam već bio u "šetnji" u hodniku. Bio sam presretan.

Samo sam na jednu stvar zaboravio, da je tumor kojega su izvadili bio poslat na pretragu. I onda petog dana, na viziti ujutro, bez ikakvoga okolišanja mi je direktno bilo rečeno: "vi imate rak". Bio sam zaprepasten. Doktor je dodao da ćemo o tome pričati popodne. U svom šoku sam to primio bez prigovora. Ali kada su otišli iz sobe palo mi je na um: "Hej, sada je pola osam ujutro, i sada da čekam do popodne nakon što ste mi rekli da imam rak!?" Otišao sam u malu ordinaciju tražeći doktora da razgovaram s njim. Pozvali su ga i on mi je objasnio koja je to vrsta raka i rekao mi da imam šansu od 95% da preživim slijedećih deset godina. Pomislio sam da to više nije život, već samo šansa da se preživi.

Moj um je postao poput košnice razbješnjelih pčela. Misli su mi letjele tamo amo: "Imam samo 40 godina... troje djece... suprugu..." Zamolio sam dežurnu doktoricu da mi dopusti da se odem prošetati da bih se smirio. Sišao sam u prizemlje bolnice, u jedan dugačak hodnik koji je nosio ime "ulica posjetioca". Tamo sam se svakodnevno šetao i molio. Što sam pokušao i toga dana. Samo što toga dana nije išlo, nisam mogao sabrati dvije misli a da se ne rasprše pred riječju "rak".

Nakon desetak minuta hodanja u sebi sam začuo jasan glas: *"Tko ima uho, neka čuje: Tko je određen za ropstvo, ide u ropstvo; tko je određen da pogine od mača, od mača mora poginuti! Na tome se temelji postojanost i pouzdanje svetih."* (Otk. 13:9-10) Prva mi je misao bila: "Divno, ako sam određen da umrem moram umrijeti. Ali kako da na tome gradim svoju postojanost i pouzdanje?!" I tada sam začuo pitanje: "Tko određuje?" To pitanje je smirilo buru u mom umu. Znao sam da je Bog taj koji određuje o meni - moju sudbinu. I ako je on odredio da ja živim tada me mogu napasti svi rakovi ovoga svijeta, ali ja ću živjeti jer moj život dolazi od Njega.

Sada sam mogao moliti! Rekao sam mu da ja ne razumijem zašto je ta bolest u meni, da ne znam što je preda mnom, ali da ni ne trebam znati, dovoljno je da On to zna. Rekao sam da ne pitam zašto, jedino me zanima kako. Kako da živim da se Njegovo ime proslavi. Jedino što me zanima je kako biti pobjednik. Iako "biti pobjednik" ne poistovjećujem sa "biti iscjeljen", što neki moji prijatelji nisu mogli shvatiti, i čudili su se zašto ne čitam knjige o iscjeljenju, ne slušam propovijedi, učenja na tu temu. Ja to nisam trebao, jer mi je Bog kroz Riječ progovorio! Neki koji su se pitali zašto je to tako, što je razlog tome, odgovorio sam da to nije mudro pitanje. Što bi zapravo da im Bog da jasni odgovor zašto je neka nevolja došla u njihov (ili moj) život. Da li bi to pomoglo? Sumnjam!

Onaj mir kojega sam osjetio tog trenutka je ostao u meni. Jedan mi je radni kolega začuđeno rekao: "Pa, čovječe ti kao da pričaš o prehladi a ne o raku". Uistinu, sa Bogom je to isto, niti je prehlada premalena da joj On ne bi poklanjao pažnju, niti je rak prevelik da bi On paničio. Mir mi je trebao posebno u poteškoćama pri drugoj operaciji (koja je bila užasna), i terapiji sa svim onim nepoželjnim pojavama... Ali spoznaja i sigurnost da je Bog

taj koji vodi poslednju riječ u mom životu me je vodila i čuvala sve do sada. ◀

Vaš u Kristu, Stjepan Belež.  
[stjepan.beles@gmail.com](mailto:stjepan.beles@gmail.com)  
<http://www.sinovi-kraljevstva.com>

---

## misaone refleksije

---

### POZITIVNA STRANA OČAJA

#### **Džordž Matson**

"Dušo moja, ne odbacuj svoje mesto bespomoćnosti! To je oduvek bila odaja u kojoj su se carevi oblačili. Pitaj velike ljude iz prošlosti koje je mesto sa kojeg su napredovali; oni će ti reći: 'To je bila hladna zemlja na kojoj sam nekada ležao'. Pitaj Avrama: on će ti pokazati na žrtvu prinesenu na brdu Moriji. Pitaj Josifa; on će ti pokazati na zatvor u kom je bio. Pitaj Mojsija; on će ti reći da njegova sreća počinje od onog dana kad mu je na Nilu život bio u opasnosti. Pitaj Rutu; ona će ti kazati da njen spomenik podigneš na onom polju na kojem je pabirčila. Pitaj Davida; on će ti reći da su njegovi psalmi nastali u mraku. Pitaj Jova; on će te podsetiti da mu je Bog odgovorio iz vihora. Pitaj Petra; on će veoma ceniti dan kada je potonuo u more. Pitaj Jovana; on će reći da je pobeda došla na Patmosu. Pitaj Pavla; on će svoje nadahnuće pripisati onoj svetlosti od koje je bio oslepeo. Pitaj još jednog - Sina čovečijeg. Pitaj ga sa kog mesta je počela njegova vladavina nad svetom. On će odgovoriti: 'Sa hladne zemlje na kojoj sam ležao - zemlje u Getsemanskom vrtu. Svoj skiptar sam tamo dobio'. I ti ćeš, dušo moja, biti ovenčana u Getsemanskom vrtu. Čaša za koju si se nadao da će te mimoići će jednom u budućnosti biti tvoja kruna. Vreme tvoje samoće će biti tvoja kruna. Dan tvoje velike tuge biće ti slavlje. Baš iz pustinje će se prolomiti pesma; baš ono drveće iz tvoje tihe šume će zapljeskati svojim rukama".

*Džordž Matson, "Razmišljanja za životno putovanje" (Thoughts for Life's Journey).*

### NEKI MISLE DA JE VERA SLEPA *nepoznati autor*

Neki misle da je vera slepa, a ona sve vidi. Njen pogled seže od prapočetaka do beskrajne večnosti.

Neki misle da je gluva, a ona sve čuje. Osluškuje i najnežnije otkucaje Božijeg srca. Ona čuje zov večne ljubavi.

Neki misle da je nepismena, a ona je sveznajuća. Nalazi se na samom izvoru božanskog znanja sa kojega se neprestano napaja uvek novim spoznajama.

Neki misle da je nemoćna, a ona sve može. Svojom snagom i brda premešta, mrtve budi na novi život, ozdravlja bolesne, vraća izgubljene.

Neki misle da je pasivna, a ona sve čini. Tek njenom aktivnošću čovek živi, jer život bez vere je sama smrt.

Neki misle da je zabluda, a ona u svom krilu nosi samu božansku Istinu. Bez nje je svaka spoznaja pod znakom pitanja.

Neki misle da je ona beg od stvarnosti, a ona čoveka uvodi u svu stvarnost. Život bez vere je pogubna utopija.

Neki misle da je varka za naivne, a ona je izlaz iz lavirinta ljudskih prevara i obmana.

Neki misle da zarobljava, a ona kida i najčvršće okove sotonskog ropstva. Bez nje je nemoguće ostvariti slobodu.

Neki misle da je teško breme, a ona omogućava da se teško breme može nositi dokle god treba i konačno ga zauvek zbaciti.

Neki misle da je samo ponekad potrebna, a ona je svakodnevna hrana bez koje nema života.

Neki misle da je nesigurna, a u njoj je sva sigurnost.

Neki misle da je preteška, a ona ustvari sama nosi onoga koji je ima.

*Preuzeto sa Interneta.*

---

## Smešna strana...

---

### NE HVALA...

Stariji brat je poveo mlađeg brata sa sobom prvi put u crkvu, a kada su se vratili kući upita majka mlađeg: "Pa, jesi li bio dobar u crkvi?"

Dete odmah odgovori: "Jesam mama, bio sam dobar. Sve sam slušao i pazio... i nisam čačkao nos... a kad mi je jedan čika ponudio košaricu punu para ja sam mu rekao: 'Ne, hvala! Gubi se!' Ti si mama rekla da od nepoznatih ljudi nikada ništa ne uzimam..."

### JAJA I SLANINA

Razgovaraju jedan mladi i stari pustinjač.

"Brate, ne razumem dobro razliku između odricanja i žrtvovanja?"

Stari pustinjač pogladi bradu i reče: "Sinko, objasniću ti to kroz jednu priču..."

Jednog lepog sunčanog jutra šetali su kokoška i svinja po dvorištu farme. Dok su tako prolazili pokraj kuhinje, reče kokoška svinji: 'Po mirisu bi rekla da prže slaninu sa jajima. Uh, vidiš draga moja, sudbina nam je ista.'

'Ne. Nije ista', odvrati svinja, 'za tebe je ovo samo odricanje, a za mene je to žrtva.'

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Internet prezentaciji, ili nam pišite na [siont@ptt.rs](mailto:siont@ptt.rs) i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete preuzeti sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>